

dochter te vertellen welken indruk die man op je gemaakt heeft. Dat was wat er overbleef van tientallen overwegingen, besluiten, angsten. Ik stond er na een slapelozen nacht mee op.

Den volgenden avond vroeg ik Eva of ik met haar over het bezoek van gisteren spreken mocht. Zij ging tegenover me zitten, maar ik zag aan haar angstig gezicht dat ik haar met ieder woord pijn kon doen. Ik begon al te liegen. Vanaf dat oogenblik was de waarheid, die innige waarheid tusschen mij en mijn dochter bedorven. — „Ik vind De Wolff een nette, oppassende jongen, Eva, maar is het geen bezwaar dat hij geestelijk onder je staat? Ja, je begrijpt me toch kind, ik bedoel niet dat hij niet gestudeerd heeft! Even lichtte ze de elleboog die op den tafelrand lag, op, en liet die weer vallen. Wat was er een wanhoop in mijn kind! Ze wist dit alles zoo goed als ik. Maar ze was bereid. 't Arme, eenvoudige, „ewig-weibliche” was ziek in haar, 't andere werd ballast en wat haar misschien zoo lief was als mij, 't hart, de nadenkende hartelijkheid tusschen menschen, gooide ze maar weg, om haar kind te redden, en 't eerste kind van een vrouw is 't vrouwelijke in haar. Ik kon toen niet veel meer zeggen. — „Ben je niet bang, Eva, dat je je met hem vervelen zult, dat hij je niet begrijpt. . . . ?” Misschien heb ik mijn kind gepijnigd. Men weet de slagen die men krijgt, maar die men toebrengt, kent men niet. Eva wreekte zich verschrikkelijk. Ze sneed niet alleen m'n toekomst af, ze doodde ons verleden, waarin ze m'n kind, m'n vriendinnetje, m'n groote eerbied geweest was. Eva zei: „Ik kan toch niet altijd alleen blijven!” Toen, ze heeft het niet gemerkt, ben ik een heel korte tijd als verdoofd in m'n stoel achterovergezakt.

Ik kreeg nog bezoek van Dolf Sanders, op een middag toen hij Eva in haar apotheek kon weten. Het scheen me dat Dolf ontroerd en opgewonden was. Hij drukte me op ongewone wijs de hand. Ik hield weer even van hem, vooral omdat mijn kind van hem gehouden had, en hij me toen reeds herinnerde aan een beteren tijd tusschen Eva en mij. — „Dat mag niet gebeuren, mijnheer”, zei Dolf hartstochtelijk, „dat huwelijk mag niet doorgaan. U moet u ertegen verzetten.” — „Je bent een goede vriend van mijn dochter, Dolf,” zei ik tot hem. „Zou het niet beter zijn als jij je ertegen verzette?” Ik moest me bedwingen om niet te zeggen: verzet had. — „Wat kan ik hierin helpen?” zei hij. We keken elkaar aan. Hij sloeg zijn oogen neer. Misschien, ik wilde het, had hij spijt. In ieder geval voelde hij schuld. — „Ik heb geen macht over Eva,” zei hij nog eens zacht. „Ik heb geen recht hier iets te zeggen.”

— „Hier heeft niemand recht, jongen. Ik zeker niet, omdat ik een vader ben.” Zoo